

[Henry Christensen.]

virksomhed, og det er da egentlig synd, for den var pæn, den var næsten rund, og derfor skal jeg ikke bedømme regeringen ret meget efter tiltrædelseserklæringen, jeg tror, det mere må blive efter den praktiske politik. Det er regeringens valg, om den i afgørende situationer vil regere på sit eget snævre parlamentariske grundlag, eller om den vil søge formidlet et samarbejde, der bygger på fornøden og dermed naturligvis betydelig hensyntagen også til de 3 egentlige oppositionspartier.

I venstre er vi selvsagt indstillet på at respektere vælgerdommen og dermed også tingets parlamentariske sammensætning. Vi vil fra oppositionsbanken søge udnyttet mulighederne for størst mulig indflydelse på det grundlag, vi mener er rigtigt, men vor medvirken må naturligvis forudsætte resultater, som vi kan acceptere også ud fra den fornødne helhedsvurdering. Små lapperier, der ikke har denne sammenhæng, vil ikke være tilstrækkelige fristelser.

Disse 3 oppositionspartier er naturligvis selvstændige partier, hvor en ensartet holdning ikke kan ventes at foreligge ved hvert eneste lovgivningsområde, men de 3 partier har også draget den erfaring, at de om centrale hovedsynspunkter over for de ting, der er aktuelle i dette lands forhold i disse år, har en bredt sammenhængende indstilling, som vi derfor også ønsker må gøre sig gældende under de ændrede parlamentariske vilkår. Det kan også forudsætte en vis vilje til fornøden indbyrdes tolerance imellem disse 3 partier, og den ønsker venstre at være med til at realisere.

Vi vil derfor gerne advare mod de gentagne socialdemokratiske udtalelser, der mere end lader ane, at det er et politisk mål for socialdemokratiet at søge specielt sprængt et samarbejde mellem de 3 tidligere regeringspartier. Hvis socialdemokratiet mener det redeligt med talen om et samarbejde med folketinget, så bør det også indstille sig på den fornødne bredde i dette samarbejde. Derfor advarer jeg imod den meget udtalte lyst til fribytteri.

Når en socialdemokratisk folketingsmand i Aktuelt den 8. oktober i år skrev:

„Fælder vi tilbage til tidligere tiders siksakkurs,“

— altså socialdemokratiet —

„med kompromiser med de radikale, konservative og venstre, vil meget gå i stykker“,

så er det jo ikke en udtalelse, der lover alt for godt for socialdemokratiets vilje til samarbejde ud over sin egen snævre kreds.

Jeg skal i øvrigt ikke gå alt for dybt ind på regeringens tiltrædelseserklæring. Det kunne være fristende at sammenholde den med socialdemokratiets politik i oppositionsperioden. Jeg er derfor ikke i tvivl om, at det bliver opfattet som den venlighed, det er ment som, når jeg afstår fra denne fristelse. Problemet for regeringen er måske, at ikke alle, som nu har bidraget til at bringe regeringen til verden, vil være lige så hensynsfulde, når løbet skal køres.

I det udenrigspolitiske afsnit hæfter jeg mig især ved de positive linjer. Jeg skal i dag derfor nøjes med at erklære, at venstre som oppositionsparti er lige så beredt til at medvirke til et bredt samarbejde om Danmarks udenrigs- og sikkerhedspolitik, som vi var som regeringsparti. Vi agter altså ikke at tage ved lære af enkelte fejltrin i den socialdemokratiske opposition. Vi går ud fra, at socialdemokratiet i regeringsposition vil lægge ikke mindre vægt på det brede samarbejde på disse områder i erkendelse af dets forudsætning for at give dansk udenrigspolitik den fornødne styrke.

Så meget desto mere må jeg advare regeringen imod at ville forcere fremsættelsen af sit forslag om en forsvarsreform. Jeg synes, det er mere end betænkeligt, at den nye forsvarsminister på forhånd synes at erklære sig tilfreds med et forlig mellem 2 eller 2½ af partierne her i folketinget, når Danmarks udenrigs- og sikkerhedspolitik igennem så mange år og i så vid udstrækning er baseret på 4 partier. Venstre har et andet udgangspunkt og er derfor skuffet over, at landets nye forsvarsminister ikke helt anderledes lægger vægt på det bredest mulige grundlag for vor forsvarspolitik.

Jeg håber, statsministeren vil tage dette op til en seriøs drøftelse i sin regering. Det klogeste, regeringen derfor i dag kunne gøre, var at erklære, at den, inden den kommer til folketinget med forsvarsforslag, vil afvente resultatet af den forsvarskommission, der er nedsat og er i fuld gang med sit arbejde.

Ja, markedspolitikken. Fremfor noget vil det jo blive denne regerings historiske opgave